

PORADNIK BIBLIOGRAFICZNO-METODYCZNY

4/2016

Walizka dziadka Kazika

Scenariusze warsztatów dramowych dla dzieci i młodzieży
o Poznańskim Czerwcu 1956 r.

Wojewódzka Biblioteka Publiczna i Centrum Animacji Kultury
w Poznaniu

Projekt okładki: Joanna Witczak

Drama stosowana

Drama stosowana to efektywna metoda edukacyjno-profilaktyczna stosowana w kształtowaniu postaw, rozwijaniu wrażliwości oraz empatii. Wykorzystuje naturalną umiejętność do wchodzenia w role. Dlatego też tę metodę proponujemy wykorzystać do interpretowania wydarzeń Poznańskiego Czerwca '56 i ich lepszego rozumienia.

Zaplanowany proces edukacyjny, zakłada naukę przez zabawę. Nie jest to jednak tylko zabawa, ponieważ każde z ćwiczeń ma swój cel i stanowi ważną część merytoryczną:

- ćwiczenia integracyjne pozwalają oswoić się z innymi uczestnikami w grupie,
- rozgrzewki dramatowe pomagają oswoić się do pracy z ciałem i skracają dystans między uczestnikami, pobudzają wyobraźnię i twórcze myślenie. Są również niezbędne do realizacji kolejnego etapu warsztatów,
- „stymulatory” – jedna z technik dramy stosowanej – wprowadza do tematu Poznańskiego Czerwca '56 poprzez przedmioty.

Do przeprowadzenia warsztatów z wykorzystaniem „stymulatorów” niezbędny jest odpowiednio przygotowany zestaw przedmiotów pn. „Walizka dziadka Kazika”. Istnieje możliwość wypożyczenia od WBPiCAK takiego zestawu.

Dofinansowano ze środków Muzeum Historii Polski w Warszawie w ramach Programu „Patriotyzm Jutra”

INSTYTUT
PAMIĘCI
NARODOWEJ
Oddział w Poznaniu

Scenariusze (poza zdjęciami z albumu „Rozstrzelana nadzieja”) dostępne są na licencji CC-BY (Creative Commons Uznanie Autorstwa).

Olga Stobiecka-Rozmiarek
Magdalena Zylik

Scenariusz warsztatu dramowego dla dzieci w wieku 10–13 lat

Czas realizacji: 5 godz. lekcyjnych

Liczebność grupy: 16 osób (w przypadku większej ilości uczestników zalecana jest para prowadzących)

Cele:

- popularyzacja i edukowanie o wydarzeniach Poznańskiego Czerwca,
- propagowanie wartości i idei wydarzeń czerwcowych: wolność, równość, godność ludzka, aktywność obywatelska,
- próba zrozumienia motywów działań uczestników Poznańskiego Czerwca 56.

Potrzebne materiały:

- krąg krzeseł z miejscem dla każdej osoby
- zasady współpracy narysowane na pojedynczych kartkach
- kapelusz (opcjonalnie)
- Walizka dziadka Kazika – uczestnika wydarzeń Czerwca 1956 roku
- białe brystole 70 cm × 100 cm lub kartki flipczarta do wykonania transparentów
- kredki świecowe lub farby

Przebieg zajęć:

Część 1. Integracja

Przywitanie uczestników (5 minut)

Przedstawienie się prowadzącego, powitanie uczestników oraz krótka informacja o tym, czego będą dotyczyły zajęcia.

Runda imion (5 minut)

Wszyscy uczestnicy stają w kole, osoba prowadząca prosi, aby każdy powiedział swoje imię i pokazał, co lubi robić w wolnym czasie. Moderator zaczyna pierwszy, dając przykład na czym ćwiczenie polega, np.: Mam na imię Marianna (zaczyna biec). Cała grupa powtarza z osobą, która w tym momencie się przedstawia, powtarzając za nią imię i gest. Osoba z prawej strony kontynuuje.

Ustalenie zasad współpracy (10 minut)

Uczestnicy siadają w kole. Prowadzący podaje grupie kapelusze, w którym znajdują się kartki z narysowanymi propozycjami praktycznych zasad. Ich omówienie pomoże w stworzeniu dobrej atmosfery pracy w grupie, np.:

- jedna osoba mówi reszta słucha,
- każdy uważnie korzysta z wszystkich zmysłów słuchu, wzroku, dotyku,
- warto zadać każde pytanie.

Osoba chętna losuje jedną kartkę z obrazkiem i mówi, co jest na obrazku oraz jaką zasadę może symbolizować. Następnie, jeśli każda osoba zaakceptowała przedstawioną zasadę, kartkę przykleja się w miejscu widocznym dla każdego. Jest to sygnał, że od tej pory ta zasada obowiązuje wszystkich uczestników zajęć. Kiedy kartki z zasadami się skończą, grupa może podać pomysł swoich propozycji zasad, które chciałyby wprowadzić. Jeśli taka się pojawi, jest ona wspólnie omawiana, narysowana i zawieszona obok poprzednich.

Część 2. Rozgrzewki integracyjne

Wbrew pozorom, integracja grupy jest najważniejszą, a zdarza się także najtrudniejszą częścią warsztatu prowadzonego metodą dramy stosowanej. To czas na wzajemne poznanie każdego z uczestników oraz prowadzącego zajęcia. Prowadzący ma za zadanie stworzyć w tej części warsztatu takie warunki, aby grupa w dalszej części zajęć chciała ze sobą współpracować, wymieniać się doświadczeniami oraz dzielić refleksjami, które są istotną częścią procesu edukacyjnego.

Dodatkowo ćwiczenia te przygotowują uczestników do pracy dramowej z ciałem i skrócą dystans między nimi. Dobra zabawa pozwala wygenerować pozytywną energię do wspólnej pracy. Ponadto uczestnicy mają przestrzeń na nowe doświadczenia, które później mogą pomóc w eksperymentowaniu na poziomie emocjonalnym i intelektualnym.

„Wszyscy, którzy tak jak ja” (10 minut)

Uczestnicy ustawiają w kole krzesła i siadają na nich twarzą do środka. Jest o jedno krzesło mniej niż uczestników. Grę rozpoczyna osoba prowadząca, która stoi w środku koła i mówi coś o sobie, czego nie widać na pierwszy rzut oka, np.: „Wszyscy, którzy tak jak ja, lubią pływać”. Wtedy każdy, kto lubi pływać, wstaje z krzesła i przesiada się, zmieniając miejsce. Osoba ze środka też szuka dla siebie miejsca. Ten, kto go nie znajdzie i zostanie na środku, kontynuuje

zabawę mówiąc: „Wszyscy, którzy tak jak ja....”. Prowadzący obserwuje grupę, bo od jej zaangażowania zależy długość ćwiczenia.

Ludzie do ludzi (5 minut)

Osoba prowadząca zaprasza uczestników do chodzenia po sali. Zadaniem grupy jest reagowanie na podane przez moderatora hasła:

- zgromadźcie się jak najbliżej czegoś drewnianego,
- zgromadźcie się jak najbliżej czegoś zielonego,
- zgromadźcie się jak najbliżej czegoś białego,
- zgromadźcie się jak najbliżej czegoś metalowego.

Kategorie haseł podajemy w zależności od tego, co jest na sali warsztatowej – skupiamy się na kolorze i strukturze materiałów.

Część 3. Rozgrzewki dramatowe

Kolejną częścią zajęć są tzw. rozgrzewki dramatowe, które angażują uczestników fizycznie, intelektualnie i emocjonalnie. Zaproponowane w tej części ćwiczenia, pomogą uczestnikom oswoić się z ciałem, skrócą dystans między nimi, pobudzą wyobraźnię i twórcze myślenie, niezbędne do kolejnego etapu warsztatów. Dodatkowo zaproponowane gry wprowadzą uczestników w temat warsztatu, tworząc pomnik przedstawiający „protest” czy „władzę”. Aby to się udało, potrzebne są ćwiczenia wprowadzające, takie jak pomniki indywidualne, a następnie grupowe, przechodzące od prostych przedmiotów do pojęć bardziej abstrakcyjnych.

Pomniki (10 minut)

Grupa stoi w kręgu plecami do środka. Osoba prowadząca podaje po kolei hasła „radość”, „zaskoczenie”, „złość”, „miłość”:

- na pierwsze klaśnięcie osoby zastygają w swoim indywidualnym pomniku: „radość”,
- na kolejne klaśnięcie osoby odwracają się twarzą do środka kręgu i zastygają w pomniku pt. „zaskoczenie”.

Przy kolejnych rundach moderator zachęca, by stojąc „w pomniku”, obejrzeć również pozostałe pomniki. Warto docenić, jak wspaniałą galerię stworzyli uczestnicy i jak różne rodzaje złości i miłości pokazali pod hasłami: „złość” i „miłość”.

Maszyny (20 minut)

Po pomnikach indywidualnych uczestnicy są gotowi do wyzwania grupowego. Osoba prowadząca prosi grupę o odliczenie od 1 do 4. Dzieci tworzą zespoły jedynek, dwójek, trójek i czwórek. Grupy nie przekazują sobie informacji o tym, co przygotowują. Ważne! Osoby prezentujące maszynę milczą i nie poruszają się. Zadaniem pozostałych osób jest odgadnąć prezentowane przez grupę hasło.

Runda I: kategoria „zwierzę”. Moderator podchodzi do każdego zespołu prosząc, aby przedstawili pomnik podanego zwierzęcia:

- pierwsza grupa: słoń,
- druga grupa: krokodyl,
- trzecia grupa: orzeł,
- czwarta grupa: łabędź.

Grupy mają 1 minutę na ustawienia pomnika. Ważne jest to, aby wszyscy uczestnicy z grupy wzięli udział w tworzeniu posągu i byli jego częścią oraz to, aby wszyscy pokazywali jeden i ten sam posąg. Grupy nie informują się o tym, co będą przygotowywać. Zadaniem pozostałych zespołów jest odgadnąć prezentowane przez grupę zwierzę.

Runda II: kategoria „danie”. Każda z grup sama ustala jakie danie chce pokazać poprzez pomnik z własnych ciał i podaje swoje hasło prowadzącej/cemu. Ponownie mają minutę na przygotowanie pomnika.

Runda III: kategoria „pojęcia”. Prowadzący łączy ze sobą grupy: jedynki z trójkami oraz dwójki z czwórkami. W nowych, większych grupach, otrzymują do przedstawienia pojęcia, które wprowadzają ich do kolejnej części zajęć pt. „stymulatory”. Jedna z grup tworzy pomnik pt.: „wolność” i „protest”, druga grupa otrzymuje hasła: „władza” i „pokój”.

Na koniec tego bloku osoba prowadząca docenia współpracę grupy i ich zaangażowanie w tworzenie.

Przerwa (15 minut)

Część 4. Stymulatory pt: „Walizka dziadka Kazika” (60 minut)

Stymulatory to jedna z technik dramy stosowanej wykorzystywana podczas pracy z grupami. Pozwala efektywnie zaangażować uczestników zajęć w proces poznawania i jednocześnie tworzenia wybranej historii. Uczestnicy kolejno wyjmują przedmioty z torby, plecaka lub walizki i na ich podstawie, niczym detektywi, odkrywają postacie oraz wątki z opowieści ukrytej w rekwizytach. Ta technika pozwala osobom uczestniczącym w zajęciach bezpiecznie wejść w świat fikcji. Ponadto dzięki zastosowaniu elementu zaskoczenia i niespodzianki gwarantuje, że uczestnicy od samego początku chcą poznać tajemnicę bohatera i bardzo się angażują.

Stymulatory w przystępny i ciekawy sposób przybliżają wydarzenia Poznańskiego Czerwca 1956 roku. Wciągnięcie dzieci i młodzieży w historię wymyślnego uczestnika poznańskiego zrywu, pozwoli im zrozumieć motywy działań uczestników wydarzeń oraz wartości, takie jak: wolność, równość, godność ludzka i aktywność obywatelska. Stymulatory uwarżliwiają słuchaczy na sytuację ówczesnego społeczeństwa i skłaniają do przemyśleń.

Fabula do przedmiotów z walizki

Bohaterem stymulatorów jest fikcyjny bohater Kazimierz Piechocki. Kazik ma 19 lat i jest poznaniakiem z dziada pradziada; ma sympatię Aleksandrę, z którą spotyka się regularnie oraz przyjaciela Bogusia, z którym chodzi na praktyki do Ceglorza.

28 czerwca 1956 roku dziewiętnastoletni Kazik, jak zwykle przyszedł rano na praktyki do Zakładów im. Józefa Stalina (pierwotnie Zakładów im. Hipolita Cegielskiego). Jednak tego dnia, zamiast rozpocząć zajęcia praktyczne, wyruszył wraz z tłumem robotników na ulice Poznania, by zaprotestować przeciwko biedzie i nierówności, które doskwierały robotnikom. Kazimierz niósł flagę i pomagał nieść transparenty w demonstracji: „Żądamy chleba dla naszych dzieci”, „Żądamy obniżki cen”, „Wolność”. W starciach ulicznych z wojskiem, Kazik doznał wielu urazów, dlatego trafił na izbę przyjęć Szpitala im. Franciszka Raszei. W szpitalu został opatrzony i bezpiecznie wrócił do domu. Chłopiec na zawsze zapamiętał ten dzień – dzień wolności oraz walki o prawo do godnego życia we własnej ojczyźnie. W walizce zachował pamiątki, które mają przypominać o tym wydarzeniu jemu, jak i jego bliskim. Kazimierz jako dorosły mężczyzna ożenił się i wychował syna Staszka. Doczekał się również wnuków Zosi i Janka. Jako zaangażowany w sprawy kraju obywatel, zaszczepił w swoich dzieciach i wnukach szacunek do wolności, ojczyzny i historii. Z okazji 50-lecia wydarzeń poznańskich został uhonorowany medalem za odwagę,

zaangażowanie w obronę godności i wolności ludzkiej, który wręczył mu ówczesny prezydent. Przy okazji jubileuszu otrzymał zbiór fotografii wydarzeń z 28 czerwca 1956 roku.

Zestaw przedmiotów, które mają pomóc tworzyć powyższą historię
(przedmioty i ich rola są szczegółowo opisane poniżej)

1. Legitymacja uczniowska Kazimierza Piechockiego
2. Dziennik Praktyk Zawodowych
3. Zgnieciona kartka z zapisem rozmowy Kazika z Bogusiem, jego przyjacielem
4. Flaga Polski

5. Transparenty z hasłami: „Wolność!”, „Żądamy chleba dla naszych dzieci”, „Żądamy obniżki cen”
6. Karta informacyjna (wypis ze szpitala)
7. Zdjęcia z 28 czerwca 1956 roku
8. Kartka z gratulacjami dla dziadka Kazika w 50 rocznicę wydarzeń poznańskich od rodziny syna (Staszek – syn, Małgosia – synowa, dzieci – Zosia i Karol)
9. Pamiątkowa zapinka z dwoma krzyżami z Muzeum Czerwca '56

Wskazówka dla osoby prowadzącej

Uczestnicy i uczestniczki warsztatów tworzą historię na podstawie przedmiotów z walizki. Sposób w jaki odtworzą losy Kazika, mogą nieco odbiegać od tego, co opisano w powyższej fabule. Ważne, aby nie podpowiadać (z perspektywy prowadzącego) i nie ingerować w proces twórczy grupy. Jeśli osoba prowadząca słyszy, że brakuje w fabule jakiejś ważnej dla historii informacji, może po prostu zadać grupie pytanie tak, by sami znaleźli odpowiedź. W stymulatorach nie chodzi o odtworzenie identycznej historii bohatera jak w opisaney fabule; samo jej odkrywanie i kreowanie jest o wiele ważniejsze niż odtworzenie pierwowzoru.

Przebieg zajęć

Osoba prowadząca ma przed sobą walizkę i wprowadza grupę słowami: „*Ta historia nie jest prawdziwa jednak mogła wydarzyć się naprawdę. To jest Walizka Kazimierza. Czy chcecie poznać jego historię?*”

Prowadzący wyjaśnia grupie zasady. Jeśli ktoś ma ochotę odkryć fragment historii Kazimierza, wystarczy podejść do walizki i wyciągnąć jeden przedmiot. Po dokładnym obejrzeniu wybrana osoba opowiada grupie, co to jest i czego dowiaduje się o bohaterze.

W stymulatorach istotne jest to, aby rzeczy były wyciągane i omawiane pojedynczo. Wówczas każdy z uczestników warsztatów może zobaczyć rekwizyt i o nim usłyszeć.

Kiedy przedmiot zostanie już omówiony, układamy go na środku sali (np. na płachcie materiału lub dużym brystolu) tak, aby w jednym miejscu zgromadzić wszystkie obiekty i każdy z uczestników miał możliwość zobaczyć je również w „zestawie”.

Omówienie przedmiotów w walizce Kazimierza

1. Legitymacja uczniowska Kazimierza Piechockiego – głównego bohatera symulatorów

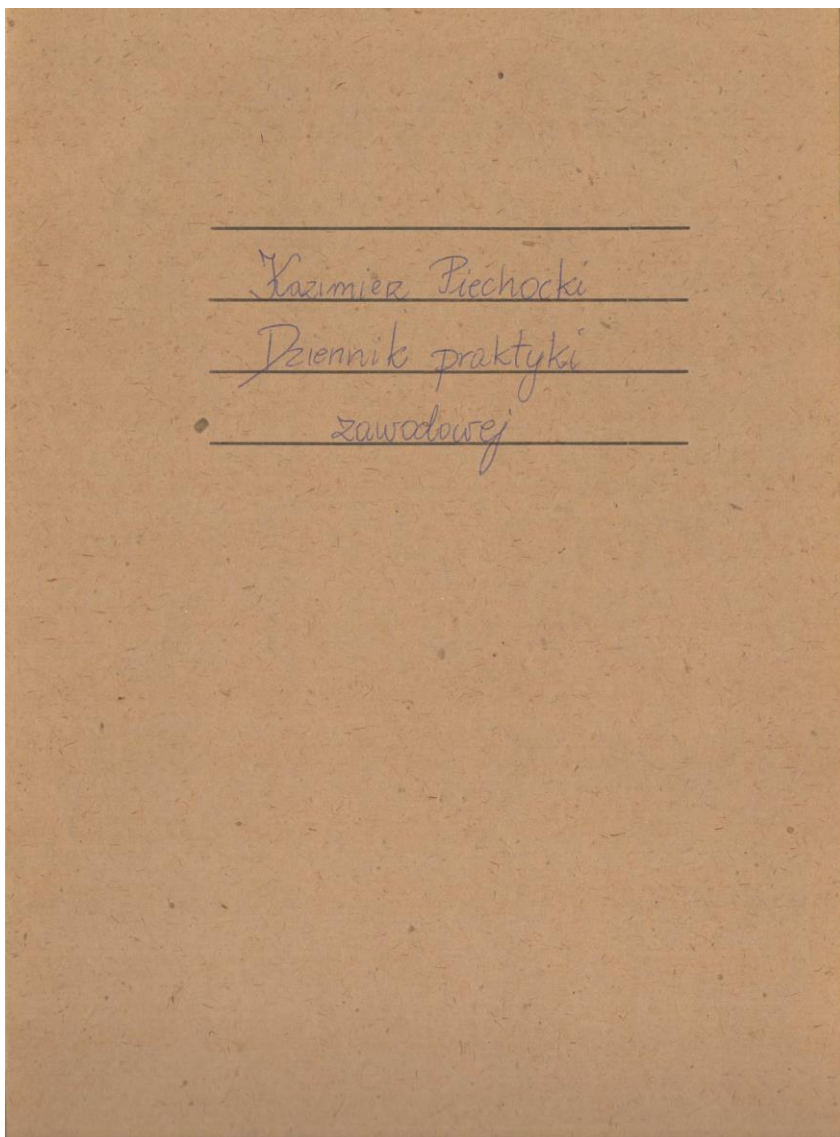
Jakie informacje przekazuje?

Wiek Kazika, miejsce zamieszkania, jak mógł wyglądać oraz ile klas szkoły zawodowej skończył.

Pytanie pomocnicze

Jak myślicie, ile lat miał Kazik?

2. Dziennik Praktyk Zawodowych

Imię: Kazimierz

Nazwisko: Piechocki

Nr legitymacji: 26/54

Miejsce praktyk: Zakłady Metalowe im. Józefa Stalina w Poznaniu (ZISPO)

Szkola: Zasadnicza Szkoła Zawodowa

data	zakres czynności	ilość godzin	ocena	uwagi	prowadzący
marzec maj 1955	Metalurgia	480 godzin	DOBRY	Brak	Kateca Konoplec
kwiecień czerwiec 1956r.	Konstrukcja maszyn	480 godzin	bardzo dobry	maszyn i pilny uważaj	Lopell Zawadzki

Jakie informacje przekazuje?

Uczestnicy dowiadują się, gdzie główny bohater miał praktyki zawodowe (Zakłady im. Józefa Stalina), jakie przedmioty musiał zaliczyć podczas praktyk, jakim był uczniem. Sam dziennik jest odpowiedzią na pytanie: dlaczego Kazimierz Piechocki był obecny w samym środku wydarzeń z 28 czerwca 1956 roku?

Pytania pomocnicze:

Co można powiedzieć o Kaziku na podstawie tego dziennika?

Jakiego zawodu się uczył?

Jakim był uczniem?

3. Zgnieciona kartka z zapisem rozmowy Kazika z Bogusiem, jego przyjacielem

Badaw mi sie gorgo w boryce... jeli ci ludzie maja
zyc za ten mierny gromz?

Kazik a jaki maja wybor? - to jedyna droga
opse pioda? Oni ciemni jako mady mady
za me, potepny system ee byja delogacja
mabomkion w kochalanie i obelani podryzaj

Kierzys w to?
Sam nie wiem,...

Wiem jetro do dnu?

Nie... umowiem sie z Aleksandram na przedmowe....
A kto to?

No taka jedna... moze jej miedziwego poznasz.

Jakie informacje przekazuje?

Dzień przed wydarzeniami czerwcowymi – 27 czerwca Kazik wymieniał liściki z przyjacielem Bogusiem na lekcji. Chłopcy pisali o sytuacji pracowników Ceglorza. Kartka jest zgnieciona, bo musieli szybko ją schować, by nauczyciel jej nie przechwyił. Kazimierz zostawił ją na pamiątkę. Nie wiemy, co stało się z Bogusławem.

Pytania pomocnicze:

Kim dla Kazika była Aleksandra?

Co to znaczy chodzić na przechadzkę?

Jak myślicie, dlaczego kartka była zgnieciona?

4. Flaga Polski

Jakie informacje przekazuje?

Flaga to ważny symbol pokazujący przynależność do narodu, znak kraju. Ten przedmiot może generować pytania o jego znaczenie. Przywołuje też wartości, np.: wolności obywatelskiej, godności, szacunku do własnego kraju i jego symboli.

Pytanie pomocnicze:

Dlaczego demonstranci nieśli polskie flagi?

5. Transparenty z hasłami: „Wolność!”, „Żądamy chleba dla naszych dzieci”, „Żądamy obniżki cen”

WOLNOŚĆ!

ŻĄDAMY CHLEBA
dla naszych dzieci

ŻĄDAMY
OBNIŻEK CEN

Jakie informacje przekazują?

Powyższe przedmioty wprowadzają informację o tym, z jakimi hasłami wyszli na ulicę robotnicy i mieszkańcy Poznania. Uczestnicy warsztatów dowiadują się, o co upominali się robotnicy od rządzących i o co walczyli.

Pytanie pomocnicze:

Dlaczego uczestnicy nieśli takie transparenty?

6. Karta informacyjna (wypis ze szpitala)

Pozna 1956-06-28
Izba Przyj
Szpital Miejski im. Franciszka Raszei w Poznaniu
ul. Mickiewicza 2, 60-834 Pozna
(61) 2245 233

KARTA INFORMACYJNA
Z LECZENIA SZPITALNEGO

Nazwisko i imi: Piechodki Kazimierz
Data urodzenia: 3 listopada 1937 wiek: 18 PESEL: 3210356982
Adres zamieszkania: ul. Ceglana 56a w Poznaniu
Przebywał(a) w szpitalu od dnia: 1956.06.28 do dnia: 1956.06.30

ROZPOZNANIE
Hipostezja - na miedzi poświęcenia
(kierze odropanie na całym ciele, łaci stary, wosk wsi lewej, odczucia...)

EPIKRYZA
Chłopak lat 18 przyjęty na Izbę Przyj. w Poznaniu z narpaniem
dotyczy potłuczki oraz wosku wsi lewej. Przyj. w stanie ogólnego
złagodzenia, z zaburzeniami świadomości. Po kilku dniach obserwacji i
leczeniu wypisany do domu w dobrym stanie ogólnym.

ZASTOSOWANO LECZENIE
Wzrost lepszac: penicylina; oczyszczanie uszu, zastępn. przeciwskrzepin;
zeldony - sygn. stabilizacyjne.

ZALECENIA LEKARSKIE
Chroćcie bardziej kontrolac - ortopedyczne

0122456 | KAROLINA LEŚNIAK
specjalista
chorób wewnętrznych
K. Leśniak

Jakie informacje przekazuje?

Uczestnicy (z pomocą prowadzącego) dowiadują się, że w dniu 28 czerwca 1956 roku Kazik trafił na izbę przyjęć do szpitala im. Franciszka Raszei w Poznaniu z licznymi potłuczeniami i urazem lewej ręki. Jego stan zdrowia był stabilny, jednak zalecono badania kontrolne. Wypis wprowadza informację, że Wydarzenia Czerwcowe były tłumione siłą przez władzę, mimo że robotnicy wyszli na ulice „z pustymi rękoma”, władza wysłała przeciwko nim uzbrojone wojsko i czołgi.

Pytanie pomocnicze:

Dlaczego demonstranci zostali ranni?

7. Zdjęcia z 28 czerwca 1956 roku

Zdjęcia pochodzą z albumu „Rozstrzelana nadzieja. Poznański Czerwiec 1956” wydanego przez Instytut Pamięi Narodowej w 2006 roku.

Jakie informacje przekazują?

Zdjęcia pokazują ludzi, którzy wyszli na ulicę (robotnicy, inteligenci, kobiety, młodzież, a nawet dzieci). Potwierdzają one również, że transparenty i flagi, znalezione w walizce Kazimierza Piechockiego, mogą być przedmiotami z Poznańskiego Czerwca. Dodatkowo pokazują narzędzia władzy przy tłumieniu protestów (czołgi, broń). Fotografie są opatrzone krótkimi komentarzami, najprawdopodobniej napisanymi przez Kazimierza.

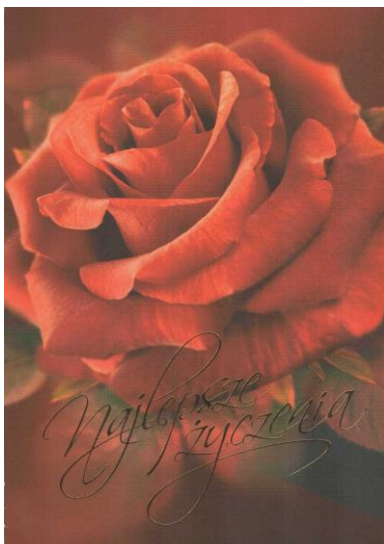
Pytania pomocnicze:

Jakie są Wasze wrażenia po obejrzeniu tych zdjęć?

Poznajecie miejsca, w których zrobione są te zdjęcia?

Fotografie pochodzą z pamiątkowego albumu Głosu Wielkopolskiego „Rozstrzelana nadzieja. Poznański Czerwiec 1956”, wydanego przez Instytut Pamięci Narodowej w 2006 roku.

8. Karta okolicznościowa z gratulacjami i z podziękowaniami dla ojca i dziadka – Kazimierza Piechockiego, od syna i jego rodziny (synowej i wnucząt za udział w wydarzeniach czerwcowych)

Kochany Tato, Dziadku!

Dziękujemy Ci za te lekcje historii,
za Twoją odwagę w czerwcu 56 roku.
Dziękujemy Ci, że wczysz nas szczerze!
Wdawać, Ojczyzna
, drugiego człowieka
Jesteśmy z Ciebie dumni.

Gratulujemy Ci medale kombatantha
za udział w powstaniu warszawskim.
Cieszymy się, że możemy z Tobą,
świętować 50 rocznicę wydarzenia
czerwcowego. Żyj z nami w zdrowiu
jako najcenniejszy. Kochamy Cię.

28 czerwca 2006 r.

W tym szczególnym
dla Ciebie dniu

Wiele miłości,
Niewielko miłości,
Spełnienia marzeń
I wszelkiej przyjaźni

Twój syn Stanisław i córka
z dziećmi
Zosia Karol

Jakie informacje przekazuje?

Kartka informuje uczestników o tym, że Kazimierz Piechocki brał czynny udział w wydarzeniach z 1956 roku. Podczas obchodów 50. rocznicy Poznańskiego Czerwca został odznaczony medalem za zasługi.

Pytanie pomocnicze:

Dlaczego Kazimierz otrzymał kartkę z gratulacjami?

9. Pamiątkowa zapinka z dwoma krzyżami z Muzeum Czerwca '56

Jakie informacje przekazuje?

Ten mały przedmiot jest bardzo wymowny. Dzieci i młodzież z Poznania szybko rozpoznają ważne dla wydarzeń czerwcowych miejsce.

Pytanie pomocnicze:

Czy znacie ten pomnik w Poznaniu?

Podsumowanie

Po omówieniu wszystkich przedmiotów osoba prowadząca zaprasza do podsumowania losów Kazika. Informacje zbierają sami uczestnicy przez zadanie im 3 pytań:

1. Co wiemy o Kazimierzu? (wiek, czym się zajmował, wydarzenia z jego życia)
2. Kto wystąpił w tej historii (Boguś, przyjaciel, Aleksandra – dziewczyna, syn z rodziną)
3. Co się wydarzyło w tej historii?

Zebrane wnioski warto spisać na jednym plakacie tak, aby treść była widoczna dla wszystkich.

Przerwa (15 minut)

Rozmowa o Poznańskim Czerwcu 1956 (20 minut)

Osoba prowadząca prosi grupę o to, by zastanowili się nad pytaniami, które chcieliby zadać w kontekście wydarzeń z poznańskiego czerwca. Każde pytanie zapisuje na osobnej kartce, po czym zagina ją i wrzuca do kapelusza. Następnie uczestnikom zostaje przedstawiony ekspert wydarzeń związanych z Czerwcem 1956 roku (historyk, pasjonat, uczestnik zrywu).

Gość wita się i odpowiada kolejno na pytania wylosowane z kapelusza. Jeśli zostanie czas dzieci mogą jeszcze dopytać o coś, co nasunęło się już po usłyszanych odpowiedziach. Oczywiście gość może dodać od siebie informacje uzupełniające do tego, co już zostało powiedziane.

Przykładowe pytania do eksperta:

- Z czego wynikała trudna sytuacja robotników w 1956 roku?
- Co spowodowało, że ludzie wyszli na ulicę?
- Co i komu chcieli powiedzieć obywatele Poznania?
- Co było ważne dla demonstrantów?
- Dlaczego ludzie ginęli?
- Dlaczego na ulicach było wojsko i milicja (prowadzący wyjaśnia znaczenie słowa „milicja”)?
- Jak to się stało, że dzieci brały udział w wydarzeniach Poznań 1956?

- Dlaczego mówi się o wydarzeniach Czerwca 1956, że otworzyły ruch ku wolności w Polsce?
- Czym jest dla Was wolność, godność?
- Czego jeszcze chcielibyście dowiedzieć się o zrywie poznańskim z 28 Czerwca 1956 roku?

Transparenty (40 minut)

Osoba prowadząca rozkłada na podłodze 4-5 białych brystoli o wymiarach 70 cm × 100 cm. Uczestnicy siadają dowolnie po 3-4 osoby przy jednym pustym plakacie. Mają się zastanowić co jest dla nich ważne? Czego potrzebują, by być szczęśliwym/wą, o czym marzą? Gdyby mieli wyjść na ulicę, tak jak demonstranci z Czerwca '56, co by napisali na transparentach? Na zakończenie prowadząca/y zbiera prace, układa w galerii i zaprasza do ich obejrzenia.

Omówienie transparentów: Co widzicie? Co jest dla Was ważne?

Ewaluacja (10 minut)

Uczestnicy zostają zachęcani przez osobę prowadzącą do tego, aby zapoznali się z plakatami, które leżą na podłodze:

- Zajęcia były...
- Nauczyłam/em się...
- Najbardziej podobało mi się ...
- Najmniej podobało mi się ...
- Dowiedziałam/em się...

Każde dziecko staje przy wybranym przez siebie plakacie i kończy zdanie. Jeśli będzie miało ochotę może stanąć przy kilku wybranych przez siebie plakatach i zabrać głos.

Olga Stobiecka-Rozmiarek
Magdalena Zylik

Scenariusz warsztatu dramowego dla młodzieży w wieku 13–16 lat

Czas realizacji: 5 godz. lekcyjnych

Liczebność grupy: 16 osób (w przypadku większej ilości uczestników zalecana jest para prowadzących)

Cele:

- popularyzacja i edukowanie o wydarzeniach Poznańskiego Czerwca,
- propagowanie wartości i idei wydarzeń czerwcowych: wolność, równość, godność ludzka, aktywność obywatelska,
- próba zrozumienia motywów działań uczestników Poznańskiego Czerwca 56.

Potrzebne materiały:

- krąg krzeseł z miejscem dla każdej osoby
- zasady współpracy narysowane na pojedynczych kartkach
- kapelusz (opcjonalnie)
- Walizka dziadka Kazika – uczestnika wydarzeń Czerwca 1956 roku
- białe brystole 70 cm × 100 cm lub kartki flipczarta do wykonania transparentów
- kredki świecowe lub farby

Przebieg zajęć:

Część 1. Integracja

Ta część pozwala poznać się, dowiedzieć się czegoś o sobie i grupie. Jednocześnie przygotowuje do dalszej pracy dramowej z ciałem. Dla osoby prowadzącej jest to bardzo istotna część warsztatów, która pozwala nakreślić ramy współpracy i zaobserwować, jak grupa pracuje. Ćwiczenia pomagają stworzyć bezpieczną atmosferę uczestnikom by mogli zaangażować się w zajęcia, oswoić się z osobą prowadzącą i sposobami pracy. Rekomendowane jest utrzymanie zaproponowanego czasu rozgrzewki, która jest wstępem do dalszej pracy.

Proponowane ćwiczenia skracają dystans między uczestnikami. Dobra zabawa pozwala wygenerować pozytywną energię do wspólnej pracy. Ponadto uczestnicy dostają przestrzeń na nowe doświadczenia, które później mogą pomóc w eksperymentowaniu na poziomie emocjonalnym i intelektualnym.

Przywitanie uczestników (5 minut)

Przedstawienie się prowadzącej, powitanie uczestników oraz krótka informacja o tym, czego będą dotyczyły zajęcia.

Runda imion (5 minut)

Uczestnicy poznają swoje imiona. Wszyscy stają w kręgu. Osoba prowadząca prosi, aby każdy powiedział głośno swoje imię i pokazał, co lubi robić w czasie wolnym. Moderator zaczyna od siebie, dając przykład: „Mam na imię Olga i lubię biegać”. Cała grupa powtarza imię i gest. Przedstawia się kolejna osoba.

Ustalenie zasad współpracy (10 minut)

Potrzebne obrazki z symbolami: ucho, oko, znak zapytania, maski: smutek i uśmiech, człowiek, telefon (mogą być narysowane odręcznie).

Osoba prowadząca pokazuje i kolejno omawia wyżej wymienione obrazki. Są to propozycje praktycznych zasad, których przestrzeganie pomoże stworzyć dobrą atmosferę do pracy w grupie, np.

- jedna osoba mówi reszta słucha,
- każdy uważnie korzysta ze swoich zmysłów: słuchu, wzroku, dotyku, pamiętając o komforcie własnym i innych,
- warto zadać każde pytanie,
- nie oceniamy umiejętności aktorskich,
- dobrowolność uczestnictwa,
- wyciszenie telefonów komórkowych (jeśli dotyczy to grupy).

Jeśli wszyscy zaakceptowali daną zasadę, kartka przyczepiana jest na ścianę lub tablicę na znak tego, że dana zasada obowiązuje wszystkich i wszyscy na nią się zgodzili. Kiedy kartki z zasadami skończą się, warto dopytać uczestników, czy chcą dodać zasadę do zajęć. Jeśli taka się pojawi, zostaje ona omówiona w grupie i następnie narysowana/zapisana i dołączona do pozostałych zasad.

„Wszyscy, którzy tak jak ja” (10 minut)

Ćwiczenie pozwala poznać, co nas łączy i wyróżnia. Grupa siedzi w kręgu na krzesłach. W kręgu jest o jedno krzesło więcej niż osób siedzących. Prowadzący wyjaśnia zasady gry i ją rozpoczyna. Osoba stojąca w środku mówi coś o sobie, coś czego nie widać na pierwszy rzut oka – cechy, zainteresowania,

doświadczenia, np. „Wszyscy, którzy tak jak ja lubią pływać”. Ten kto lubi pływać wstaje i zmienia miejsce. Osoba ze środka również siada. Ten, kto nie znajdzie wolnego miejsca wchodzi do środka i kontynuuje grę, np. „Wszyscy, którzy tak jak ja lubią słuchać muzyki rockowej”. Prowadzący obserwuje grupę i w zależności od jej zaangażowania skraca lub wydłuża czas trwania ćwiczenia.

Sieć rąk (5 minut)

Grupa staje w kręgu. W tym ćwiczeniu wszyscy witają się w niecodzienny sposób. Moderator zaczyna, wyciąga prawą rękę do wybranej przez siebie osoby i przedstawia się jej swoim imieniem. Nie można puścić uścisku prawej ręki dopóki dana osoba nie przywita się lewą ręką z inną osobą. Ważne jest, by przywitać się z każdą osobą z grupy. Kiedy już pierwsza osoba zacznie wszyscy włączają się w witanie się tworząc sieć rąk.

Przerwa (15 minut)

Część 2. Rozgrzewki dramatowe

Kolejną częścią zajęć są tzw. rozgrzewki dramatowe, które angażują fizycznie, intelektualnie i emocjonalnie. Zaproponowane tu ćwiczenia, skracają dystans między uczestnikami, pobudzają wyobraźnię, twórcze i krytyczne myślenie, które będą potrzebne do kolejnego etapu warsztatu. Pomagają również oswoić się do pracy z ciałem i przejść od budowania pomników indywidualnych, grupowych aż do pomników przedstawiających hasła: „władza”, „wolność”. Uczestnicy zwykle nie są przyzwyczajeni do tej formy pracy z własnym i cudzym ciałem. Dlatego też, aby zaangażowali się w przedstawienie tak trudnego pomnika jak „wolność” czy „władza” proponujemy ćwiczenia wprowadzające np. „śmieszne” pomniki.

Drama daje przestrzeń uczestnikom na odejście od rutynowego codziennego działania i na zbieranie nowych doświadczeń, które później mogą pomóc w eksperymentowaniu na poziomie emocjonalnym i intelektualnym.

Pomniki (5 minut)

Grupa stoi w kręgu plecami do środka. Osoba prowadząca podaje hasło, do którego każdy uczestnik na kłaśnięcie tworzy rzeźbę ze swojego ciała, wyrażając dane hasło. Na kłaśnięcie osoby zastygają w swoim indywidualnym pomniku.

I hasło: radość.

II hasło: zaskoczenie

III hasło: złość

IV hasło: miłość

Przed drugim hasłem prowadzący zapowiada, że tym razem na klaśnieńcie należy stanąć w rzeźbie twarzą do środka kręgu i zastygnąć w pomniku. Przy drugiej rundzie prowadzący zachęca, by stojąc w pomniku, zobaczyć pozostałe pomniki. Warto docenić jak wspaniałą galerię stworzyli uczestnicy i jak różne zaskoczenia pokazali w pomnikach.

Maszyny (15 minut)

Po pomnikach indywidualnych uczestnicy są gotowi do wyzwania grupowego. Osoba prowadząca, prosi grupę o odliczenie do 4. Osoby uczestniczące odliczają 1, 2, 3, 4, 1, 2... Dzieci tworzą zespoły jedynek, dwójek, trójek i czwórek. Następnie prowadzący podchodzi do każdego zespołu prosząc, aby przedstawił pomnik podanego hasła. Grupy nie przekazują sobie informacji o tym, co przygotowują.

Ważne! Osoby prezentujące maszynę milczą i nie poruszają się. Zadaniem pozostałych osób jest odgadnąć prezentowane przez grupę hasło.

Runda I: kategoria „potrawa”. Każda z grup sama ustala, jaką potrawę chce pokazać poprzez pomnik z własnych ciał i podaje swoje hasło osobie prowadzącej. Ważne jest to, aby wszyscy uczestnicy z grupy byli częścią jednej rzeźby.

Runda II: kategoria „pojęcia”. Prowadzący łączy grupy jedynki z trójkami oraz dwójki z czwórkami. W tych nowych większych grupach otrzymują do zrealizowania „pojęcia”, które wprowadzają ich do kolejnej części zajęć. Jedna z grup tworzy pomnik pt.: „wolność”, druga grupa realizuje pomnik pt. „władza”.

Po objerzeniu pomnika pt.: „wolność” warto dopytać całą grupę:

- Co znaczy dla Was „wolność”?
- Czy „wolność” jest ważna?
- W jakich sytuacjach czujesz się wolny/wolna?

Po objerzeniu pomnika pt.: „władza” warto dopytać całą grupę:

- Z czym Wam się kojarzy słowo „władza”?
- Co to znaczy mieć władzę?
- Co to znaczy odpowiedzialność w kontekście władzy?

- Gdzie możecie spotkać się z władzą?

Na koniec tego bloku osoba prowadząca docenia współpracę grupy i ich zaangażowanie w tworzenie pomników.

Część 4. Stymulatory pt: „Walizka dziadka Kazika”

(omówienie przedmiotów wraz z podsumowaniem 60 minut)

Stymulatory to jedna z technik dramy stosowanej wykorzystywana podczas pracy z grupami. Pozwala efektywnie zaangażować uczestników zajęć w proces poznawania i jednocześnie tworzenia wybranej historii. Uczestnicy kolejno wyjmują przedmioty z torby, plecaka lub walizki i na ich podstawie, niczym detektywi, odkrywają postacie oraz wątki z opowieści ukrytej w rekwizytach. Ta technika pozwala bezpiecznie wejść w świat fikcji osobom uczestniczącym w zajęciach. Ponadto dzięki zastosowaniu elementu zaskoczenia i niespodzianki gwarantuje, że uczestnicy od samego początku chcą poznać tajemnicę bohatera i bardzo się angażują.

Technikę stymulatorów proponujemy, aby w przystępny i jednocześnie ciekawy sposób przybliżyć historię wydarzeń Poznańskiego Czerwca 1956 roku.

Wciągnięcie dzieci i młodzieży w historię wymyślonego uczestnika zrywu poznańskiego pozwala im zrozumieć motywy działań uczestników wydarzeń oraz wartości wydarzeń czerwcowych, takich jak wolność, równość, godność ludzka i aktywność obywatelska. Stymulatory uwrażliwiają słuchaczy na sytuację ówczesnego społeczeństwa i skłaniają do przemyśleń.

Fabula do przedmiotów z walizki

Bohaterem stymulatorów jest fikcyjny bohater Kazimierz Piechocki. Kazik ma 19 lat i jest poznaniakiem z dziada pradziada; ma sympatię Aleksandrę, z którą spotyka się regularnie oraz przyjaciela Bogusia, z którym razem chodzi na praktyki do Ceglorza (Zakłady im. Hipolita Cegielskiego).

28 czerwca 1956 roku dziesiętnastoletni Kazik jak zwykle przyszedł rano na praktyki do Zakładów im. Józefa Stalina (pierwotnie Zakładów im. Hipolita Cegielskiego). Jednak tego dnia, zamiast rozpocząć zajęcia praktyczne, wyruszył wraz z tłumem robotników na ulicę Poznania, by zaprotestować przeciwko biedzie i nierówności, które wówczas były powszechne wśród robotników. Kazimierz niósł flagę i pomagał nieść transparenty w demonstracji: „Żądamy chleba dla naszych dzieci”, „Żądamy obniżki cen”, „Wolność”. W starciach ulicznych z wojskiem, Kazik doznał wielu urazów, dlatego trafił na izbę przyjęć Szpitala im. Franciszka Raszei. W szpitalu został opatrzony i bezpiecznie wrócił do

domu. Kazimierz na zawsze zapamiętał ten dzień – dzień wolności słowa i walki o prawo do godnego życia we własnej ojczyźnie. W walizce zachował pamiątki, które mają przypominać o tym wydarzeniu jemu, jak i jego bliskim. Kazimierz jako dorosły mężczyzna ożenił się i wychował syna Staszka. Doczekał się również wnuków Zosi i Janka. Jako zaangażowany w sprawy kraju obywatel, zaszczepił w swoich dzieciach i wnukach szacunek do wolności, ojczyzny i historii. Z okazji 50-lecia wydarzeń poznańskich został uhonorowany medalem za odwagę i zaangażowanie w obronę godności i wolności ludzkiej, który wręczył mu ówczesny prezydent. Przy okazji jubileuszu otrzymał zbiór fotografii wydarzeń z 28 czerwca 1956 roku.

Zestaw przedmiotów, które mają pomóc tworzyć powyższą historię
(przedmioty i ich rola są szczegółowo opisane poniżej)

1. Legitymacja uczniowska Kazimierza Piechockiego
2. Dziennik Praktyk Zawodowych

3. Zgnieciona kartka z zapisem rozmowy Kazika z Bogusiem, jego przyjacielem
4. Flaga Polski
5. Transparenty z hasłami: „Wolność!”, „Żądamy chleba dla naszych dzieci”, „Żądamy obniżki cen”
6. Karta informacyjna (wypis ze szpitala)
7. Zdjęcia z 28 czerwca 1956 roku
8. Kartka z gratulacjami dla dziadka Kazika w 50. rocznicę wydarzeń poznańskich od rodziny syna (Staszek – syn, Małgosia – synowa, dzieci – Zosia i Karol)
9. Pamiątkowa zapinka z dwoma krzyżami z Muzeum Czerwca 56’

Wskazówka dla osoby prowadzącej

Uczestnicy i uczestniczki warsztatów tworzą historię na podstawie przedmiotów z walizki. Sposób, w jaki odtworzą losy Kazika może trochę odbiegać od tego, co jest opisane w powyższej fabule. Ważne jest to, aby nie podpowiadać (z perspektywy prowadzącego) i nie ingerować w proces twórczy grupy. Jeśli osoba prowadząca słyszy, że brakuje w fabule jakiejś ważnej dla historii informacji, może po prostu zadać grupie pytanie tak, by sami znaleźli odpowiedź. W stymulatorach nie chodzi o odtworzenie identycznej historii bohatera jak w opisanej fabule; samo jej odkrywanie i kreowanie jest o wiele ważniejsze niż odtworzenie pierwowzoru.

Walizka dziadka Kazika – przebieg

Wprowadzenie

Osoba prowadząca ma przed sobą walizkę i rozpoczyna ćwiczenie słowami: *„Ta historia nie jest prawdziwa jednak mogła wydarzyć się naprawdę. To jest walizka Kazimierza. Czy chcecie poznać jego historię?”*

Prowadzący wyjaśnia grupie zasady. Jeśli ktoś ma ochotę odkryć fragment historii Kazimierza, wystarczy podejść do walizki i wyciągnąć jeden przedmiot. Po dokładnym obejrzeniu wybrana osoba opowiada grupie, co to jest i czego dowiaduje się o bohaterze.

W stymulatorach istotne jest to, aby rzeczy były wyciągane i omawiane pojedynczo. Wówczas każdy z uczestników warsztatów może zobaczyć rekwizyt i o nim usłyszeć.

Kiedy przedmiot zostanie już omówiony, układamy go na środku sali (np. na płachcie materiału lub dużym brystolu) tak, aby w jednym miejscu zgromadzić wszystkie obiekty i każdy z uczestników miał możliwość zobaczyć je również w „zestawie”.

Omówienie przedmiotów w walizce Kazimierza (35–40 min)

1. Legitymacja uczniowska Kazimierza Piechockiego – głównego bohatera stymulatorów

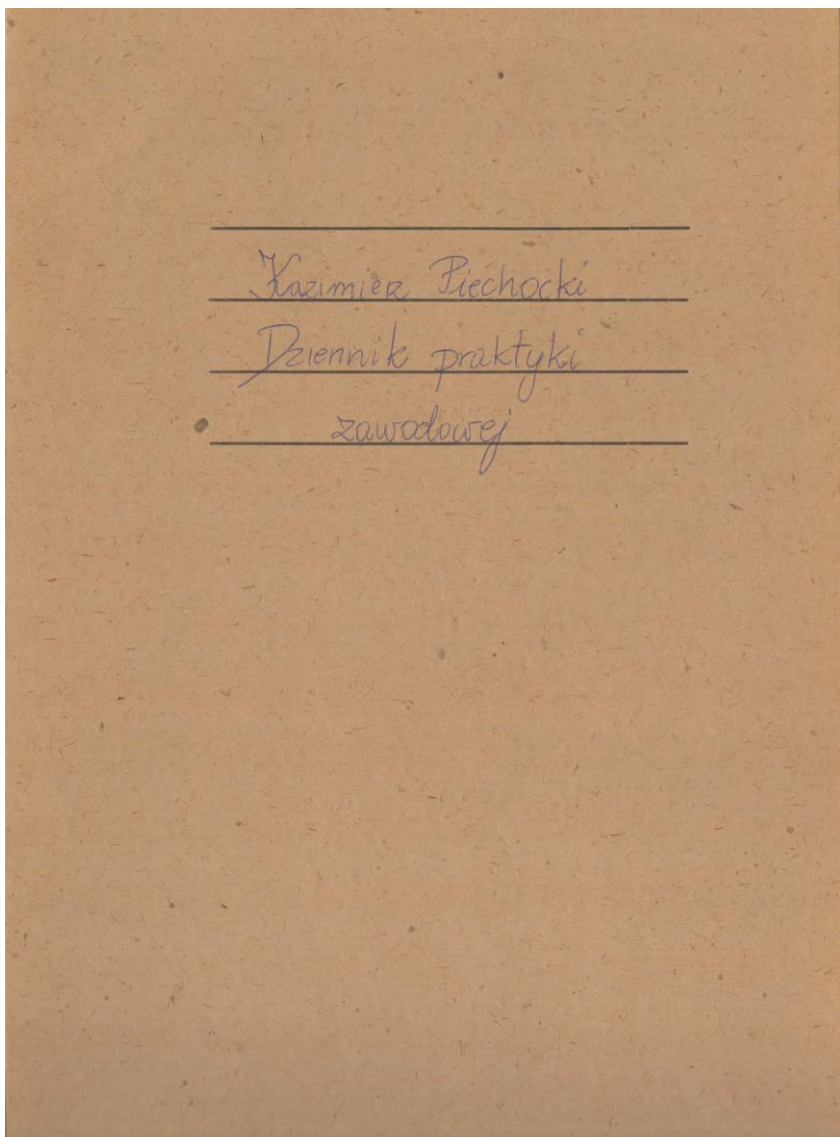
Jakie informacje przekazuje?

Wiek Kazika, miejsce zamieszkania, jak mógł wyglądać oraz ile klas szkoły zawodowej skończył.

Pytanie pomocnicze

Jak myślicie, ile lat miał Kazik?

2. Dziennik Praktyk Zawodowych

Imię: Kazimierz

Nazwisko: Piechocki

Nr legitymacji: 26/54

Miejsce praktyk: Zakłady Metalowe im. Józefa Stalina w Poznaniu (ZISPO)

Szkola: Zasadnicza Szkoła Zawodowa

data	zakres czynności	ilość godzin	ocena	uwagi	prowadzący
marzec maj 1955	Metalurgia	480 godzin	DOBRY	Brak	Kateca Konopka
kwiecień czerwiec 1956r.	Konstrukcja maszyn	480 godzin	bardzo dobry	maszyn i pilny uważaj	Lopell Zawadzki

Jakie informacje przekazuje?

Uczestnicy dowiadują się, gdzie główny bohater miał praktyki zawodowe (Zakłady im. Józefa Stalina), jakie przedmioty musiał zaliczyć podczas praktyk, jakim był uczniem. Sam dziennik jest odpowiedzią na pytanie: dlaczego Kazimierz Piechocki był obecny w samym środku wydarzeń z 28 czerwca 1956 roku?

Pytania pomocnicze:

Co można powiedzieć o Kaziku na podstawie tego dziennika?

Jakiego zawodu się uczył?

Jakim był uczniem?

3. Zgnieciona kartka z zapisem rozmowy Kazika z Bogusiem, jego przyjacielem

Badam sobie sie gorzko w boryce... jeli ci ludzie maja
zyc za ten mierny gniaz?
Kazik a jaki maja wybor? - to jedyna droga
opse pioda? Oni ciemno maja miazdzenie
za nie, potepny system ze byla delegacja
miedzynarodowa w Kuchnie i obradzi podjzaj
Kierujz w to?
Sam nie wiem, ...
Kierujz jedno do drugo?
Nie... umowieniem sie z Aleksandrem na przedmiot...
A kto to?
No taki jeden... moze jest miedziwego poznania.

Jakie informacje przekazuje?

Dzień przed wydarzeniami czerwcowymi – 27 czerwca Kazik wymieniał liściki z przyjacielem Bogusiem na lekcji. Chłopcy pisali o sytuacji pracowników Ceglo-rza. Kartka jest zgnieciona, bo musieli szybko ją schować, by nauczyciel jej nie przechwyił. Kazimierz zostawił ją na pamiątkę. Nie wiemy, co stało się z Bogusławem.

Pytania pomocnicze:

Kim dla Kazika była Aleksandra?

Co to znaczy chodzić na przechadzkę?

Jak myślicie, dlaczego kartka była zgnieciona?

4. Flaga Polski

Jakie informacje przekazuje?

Flaga to mocny symbol pokazujący przynależność do narodu, znak kraju. Ten przedmiot może generować pytania o jego znaczenie. Przywołuje też wartości, np.: wolność obywatelska, godność, szacunek do własnego kraju i jego symboli.

Pytanie pomocnicze:

Dlaczego demonstranci nieśli polskie flagi?

5. Transparenty z hasłami: „Wolność!”, „Żądamy chleba dla naszych dzieci”, „Żądamy obniżki cen”

WOLNOŚĆ!

ŻĄDAMY CHLEBA
dla naszych dzieci

ŻĄDAMY
OBNIŻEK CEN

Jakie informacje przekazuje?

Powyższe przedmioty wprowadzają informację o tym, z jakimi hasłami wyszli na ulicę robotnicy i mieszkańcy Poznania. Uczestnicy warsztatów dowiadują się o co upominali się robotnicy u władzy i o co walczyli.

Pytanie pomocnicze:

Dlaczego uczestnicy nieśli takie transparenty?

6. Karta informacyjna (wypis ze szpitala)

Poznań 1956-06-28
Izba Przyj
Szpital Miejski im. Franciszka Raszei w Poznaniu
ul. Mickiewicza 2, 60-834 Poznań
(61) 2245 233

KARTA INFORMACYJNA
Z LECZENIA SZPITALNEGO

Nazwisko i imię: Piechodki Kazimierz
Data urodzenia: 3 listopada 1937 wiek: 18 PESEL: 3210356982
Adres zamieszkania: ul. Ceglana 56a w Poznaniu
Przebywał(a) w szpitalu od dnia: 1956.06.28 do dnia: 1956.06.30

ROZPOZNANIE
Hipostezja - na miedzi poświęcenia
(krew odoporna na całym ciele, łoi skóry, wosk wsi łokci, osłonięciu)

EPIKRYZA
Chłopak lat 18 przyjęty na Izbę Przyj. w Poznaniu z rozpoznaniem
choroby potłuczki oraz wosku wsi łokci. Przyj. w stanie ogólnego
osłabienia, z zabrnianiami śródrami. Po kilku dniach obserwacji i
leczeniu wpijony do domu w dobrym stanie ogólnym.

ZASTOSOWANO LECZENIE
Plan leczenia: penicylina; oczyszczenie wosku, zastępniki przeciwskrzepin;
zeldony - sygn. stabilizacyjne.

ZALECENIA LEKARSKIE
Chować bodzenie, kontrolac - ortopedyczne

0122456 | KAROLINA LEŚNIAK
specjalista
chorób wewnętrznych
K. Leśniak

Jakie informacje przekazuje?

Uczestnicy (z pomocą prowadzącego) dowiadują się, że w dniu 28 czerwca 1956 roku Kazik trafił na izbę przyjęć do szpitala im. Franciszka Raszei w Poznaniu z licznymi potłuczeniami i urazem lewej ręki. Jego stan zdrowia był stabilny, jednak zalecono badania kontrolne. Wypis wprowadza informację, że wydarzenia czerwcowe były tłumione siłą przez władzę, mimo że robotnicy wyszli na ulicę „z pustymi rękoma”, władza wysłała przeciwko nim uzbrojone wojsko i czołgi.

Pytanie pomocnicze:

Dlaczego demonstranci zostali ranni?

7. Zdjęcia z 28 czerwca 1956 roku

Zdjęcia pochodzą z albumu „Rozstrzelana nadzieja. Poznański Czerwiec 1956” wydanego przez Instytut Pamięi Narodowej w 2006 roku.

Jakie informacje przekazuje?

Zdjęcia pokazują ludzi, którzy wyszli na ulicę (robotnicy, inteligenci, kobiety, młodzież, a nawet dzieci). Potwierdzają one również, że transparenty i flagi, znalezione w walizce Kazimierza Piechockiego, mogą być przedmiotami z Poznańskiego Czerwca. Dodatkowo pokazują narzędzia władzy przy tłumieniu protestów (czołgi, broń). Fotografie są opatrzone krótkimi komentarzami, najprawdopodobniej napisanymi przez Kazimierza.

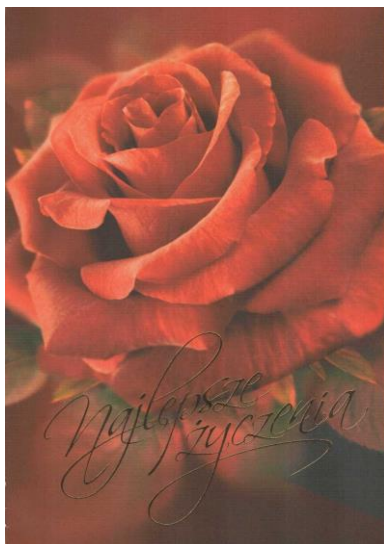
Pytania pomocnicze:

Jakie są Wasze wrażenia po obejrzeniu tych zdjęć?

Czy poznajecie miejsca, w których zrobione są te zdjęcia?

Fotografie pochodzą z pamiątkowego albumu Głosu Wielkopolskiego „Rozstrzelana nadzieja. Poznański Czerwiec 1956”, wydanego przez Instytut Pamięci Narodowej w 2006 roku.

8. Karta okolicznościowa z gratulacjami i z podziękowaniami dla ojca i dziadka – Kazimierza Piechockiego, od syna i jego rodziny (synowej i wnucząt za udział w wydarzeniach czerwcowych)

Kochany Tato, Dziadku!

Dziękujemy Ci za te lekcje historii,
za Twoją odwagę w czerwcu 56 roku.
Dziękujemy Ci, że wyciągnąłeś rękę
Wdności, Ojczyźnie
, drugiego człowieka

Jesteśmy z Ciebie dumni.

Gratulujemy Ci medale kombatantha
za udział w powstaniu warszawskim.

Chcemy się, że możemy z Tobą,
świętować 50 rocznicę wyzwolenia
czerwcowych. Żyj z nami w zdrowiu
jako najcenniej. Kochamy Cię.

28 czerwca 2006 r.

W tym szczególnym
dla Ciebie dniu

Wiele miłości,
Niewielką miłości,
Spełnienia marzeń
I wszelkiej pomyślności

Zosia

Twoj syn Starsze i Łucja
z dziećmi

Zosia Karol

Jakie informacje przekazuje?

Kartka informuje uczestników o tym, że Kazimierz Piechocki brał czynny udział w wydarzeniach z 1956 roku. Podczas obchodów 50. rocznicy Poznańskiego Czerwca został odznaczony medalem za zasługi.

Pytanie pomocnicze:

Dlaczego Kazimierz otrzymał kartkę z gratulacjami?

9. Pamiątkowa zapinka z dwoma krzyżami z Muzeum Czerwca '56

Jakie informacje przekazuje?

Ten mały przedmiot jest jednocześnie bardzo wymowny. Dzieci i młodzież z Poznania szybko rozpoznają ważne dla wydarzeń czerwcowych miejsce.

Pytanie pomocnicze:

Czy znacie ten pomnik w Poznaniu?

Wskazówka dla osoby prowadzącej

Pytania pomocnicze dla młodzieży można zadawać po tym jak już uczestnik zakończy swoją wypowiedź na temat przedmiotu.

Podsumowanie stymulatorów

Gdy uczestnicy odkryją wszystkie przedmioty, osoba prowadząca podsumowuje zebrane informacje pytając grupę:

- Co wiemy o Kaziku? (wiek, czym się zajmował, wydarzenia z jego życia)
- Kto jeszcze występuje w tej historii (Boguś – przyjaciel, Aleksandra – dziewczyna, syn z rodziną)
- Co się wydarzyło w tej historii?

Prowadzący na bieżąco zapisuje zebrane wnioski na plakacie lub dużej kartce papieru tak, aby treść była widoczna dla wszystkich.

Omówienie zebranego materiału (20–25 minut)

Po tej części grupa jest gotowa do tego, by odpowiedzieć na kluczowe pytania dotyczące kontekstu zrywu Poznań '56. Kierunek dyskusji zależy od prowadzącego.

Przykładowe pytania:

- Z czego wynikała trudna sytuacja robotników w 1956 roku?
- Co spowodowało, że ludzie wyszli na ulicę?
- Co i komu chcieli powiedzieć obywatele Poznania?
- Co było dla nich ważne?
- Dlaczego ludzie ginęli?
- Jak to się stało, że dzieci brały udział w wydarzeniach Poznań 1956?
- Dlaczego na ulicach było wojsko i milicja (prowadzący wyjaśnia znaczenie słowa „milicja”)?
- Co jest dla Ciebie ważne? O co bylibyś gotowy walczyć?

Jakby to było gdybym wziął/wzięła udział w Poznańskim Czerwcu '56?

(40 minut)

Po omówieniu stymulatorów prowadzący dzieli uczestników na dwie równoliczne grupy i zaprasza wszystkich do podróży w czasie:

„Wyobraźcie sobie, że jest 28 czerwca 1956 roku. Mieszkacie i życie w Poznaniu. Część z Was pracuje w Ceglorzu, w którym o godz. 6.30 zawyły syreny i wraz z robotnikami z zakładów wyszliście na ulice. Część z Was jest poznaniakami, którzy na znak solidarności z demonstrantami, dołączyli do manifestacji aby wyrazić swoją niezgodę na warunki pracy i brak możliwości

godnego życia. Być może ktoś z Was jest wojskowym lub milicjantem i ma za zadanie przerwać protest”.

Zadaniem każdej z grup jest ustawienie pomnika, który pokaże fragment manifestacji z dnia 28 czerwca 1956 roku. Każda z grup tworzy oddzielny pomnik z wykorzystaniem przedmiotów z walizki Kazimierza Piechockiego. Jednej z grup prowadzący wręcza transparent „**Żądamy chleba dla naszych dzieci**” oraz **flagę Polski**, drugiej natomiast transparenty „**Wolność!**” i „**Żądamy obniżki cen**”.

Uwaga! Każdy z uczestników powinien dokładnie znać odpowiedzi na pytania: kim jestem w pomniku? Jak ma na imię moja postać? Ile ma lat? Dlaczego dana postać uczestniczy w tych demonstracjach, czy coś jej zagraża, jakie konsekwencje może ponieść idąc wraz z innymi?

Grupa wspólnie przygotowuje pomnik pokazujący fragment poznanej historii. Ma to być konkretne zdarzenie, incydent, który mógł zdarzyć się podczas manifestacji. Istotne jest to, aby uczestnicy przedstawili jeden charakterystyczny moment demonstracji, który ich zdaniem był ważny. Inspiracją mogą być zdjęcia archiwalne z 28 czerwca 56 roku z „Walizki dziadka Kazika”, na których widać pochód, starcia uliczne, zdobycie gmachu Komitetu Wojewódzkiego PZPR.

Na znak prowadzącego obie grupy zastygają w ustawionym przez siebie pomniku.

Prowadzący prosi jedną grupę, aby rozluźniła się i podeszła do drugiego ustawionego pomnika. Prowadzący zadaje pytania grupie obserwatorów:

- Co widzicie?
- Co grupa przedstawiła?
- Co przedstawia pomnik ustawiony przez waszych kolegów?
- Kim są osoby w pomniku?

Prowadzący prosi, aby uczestnicy przedstawiający pomnik pozostali w bezruchu oraz nie komunikowali się między sobą i nie podpowiadali obserwatorom.

W momencie, kiedy uczestnikom (obserwatorom) wyczerpią się pomysły prowadzący mówi:

„Jeśli ktoś z Was chciałby zadać pytanie którejś osobie stojącej w pomniku – będzie miał za chwilę taką możliwość.”

Uczestnik, który chce zadać pytanie, podchodzi do wybranej przez siebie osoby, kładzie jej rękę na ramieniu i zadaje pytanie, np.: *Kim jesteś? Jak się nazywasz? Co tu robisz? Dlaczego bierzesz udział w manifestacji? Co myślisz o sytuacji robotników? Jak się czujesz? Czego się obawiasz? Czego potrzebujesz?*

Osoba z pomnika, odpowiada na zadane pytanie zgodnie z rolą/postacią, którą sobie wymyśliła w ramach tworzenia pomnika. Jeśli nie zna odpowiedzi na pytanie, wymyśla ją tak, aby była spójna z przedstawioną przez siebie postacią oraz pomnikiem. Gdy zakończy swoją odpowiedź, osoba zadająca pytanie odchodzi, dając tym samym przestrzeń do zadawania pytań innym.

Celem ćwiczenia pt. „śledzenia myśli bohaterów”, czyli właśnie zadawania pytań bohaterom pomnika, jest uzyskanie informacji: jaką historię i jakie zdarzenie przedstawili uczestnicy. Dla osób tworzących rzeźbę jest to możliwość, by wejść w rolę i lepiej zrozumieć motywy działań uczestników manifestacji.

W momencie, kiedy pytania od obserwatorów wyczerpią się, prowadzący prosi „rzeźbę” o rozluźnienie i wraz z całą grupą podsumowuje zebrane informacje. Może później spytać, dlaczego przedstawili to właśnie zdarzenie i jakie ono ma dla nich znaczenie?

Po zakończeniu pracy nad pierwszym pomnikiem, prowadzący zaprasza drugą grupę do przedstawienia swojego pomnika. Dalsza część ćwiczenia przebiega w ten sam sposób jak w poprzedniej grupie.

Wyjście z roli (5 minut)

Po omówieniu drugiego pomnika wszyscy uczestnicy wraz z prowadzącym muszą symbolicznie „wyjść z ról”. Jest to ważny element, który zapewnia w dramie odcięcie się od „płaszczki roli postaci” i zamknięcie procesu warsztatowego. Prowadzący proponuje wybraną przez siebie formułę, np.: grupa staje w kręgu i na hasło osoby prowadzącej 1, 2, 3 wszyscy jak najgłośniej krzyczą swoje imiona, tak by wrócić do swojej roli.

Przerwa (10 minut)

Transparenty (40 minut)

Osoba prowadząca rozkłada na podłodze 4-5 białych brystoli o wymiarach 70 cm × 100 cm. Uczestnicy siadają dowolnie po 3-4 osoby przy jednym pustym plakacie. Mają się zastanowić co jest dla nich ważne? Czego potrzebują, by być szczęśliwym/wą, o czym marzą? Gdyby mieli wyjść na ulicę, tak jak demonstranci z Czerwca '56, co ważnego by powiedzieli? Swoje przemyślenia rysują na kartkach w formie transparentów. Na zakończenie prowadząca/y zbiera prace, układa w galerii i zaprasza do przyjrzenia się pracom.

Omówienie transparentów: Co widzicie na plakatach? Co jest dla Was ważne?

Co dały Ci te zajęcia? (podsumowanie spotkania) (10 minut)

Grupa staje w kręgu wokół rozłożonych na podłodze zdań do dokończenia. Ten kto ma pomysł może stanąć przy jakimś zdaniu i wypowiedzieć.

- Zajęcia były...
- Nauczyłam/em się...
- Najbardziej podobało mi się ...
- Najmniej podobało mi się ...
- Dowiedziałam/em się...

Bibliografia dla osób zainteresowanych wprowadzaniem dramy stosowanej na swoich zajęciach:

1. Drama łączy : metoda dramy w budowaniu kapitału społecznego : praca zbiorowa / pod red. A. Chodasz. – Warszawa : Stowarzyszenie Praktyków Dramy STOP-KLATKA, 2012
2. Drama w STOP–KLATCE, w kierunku pozytywnej zmiany społecznej : praca zbiorowa / pod red. A. Rusiłowski-Jagiełło. – Warszawa: Stowarzyszenie Praktyków Dramy STOP-KLATKA, 2010
3. Drama łączy pokolenia. Na przykładzie programu „Seniorzy i młodzi w twórczym działaniu” : praca zbiorowa / pod red. M. Hamerszmit, M. Winiarek-Kołuca. – Warszawa: Stowarzyszenie Praktyków Dramy STOP-KLATKA, 2013
4. Gry dla aktorów i nieaktorów / A. Boal. – Warszawa: Wydawnictwo Cyklady, 2014
5. Drama stosowana jako narzędzie społecznej interwencji. Teoretyczne i praktyczne aspekty metody / pod red. K. Markowska–Byczek. – Warszawa: Stowarzyszenie Praktyków dramy STOP-KLATKA, 2007
6. Drama. Teatr przebudzenia / S. Clifford, A. Herrman. – Warszawa: Wydawnictwo Cyklady, 2004
7. Pedagogika dramy. Teoria i praktyka / K. Pankowska. – Warszawa: Wydawnictwo Akademickie Żak, 2000
8. Drama w przekraczaniu granic niepełnosprawności / K. Pankowska, H. Jastrzębska-Gzella, A. Madziara. – Warszawa: Wydawnictwo Akademii Pedagogiki Specjalnej, 2006
9. Drama jako poruszający dialog / pod red. A. Rusiłowski-Jagiełło. – Gdańsk: Stowarzyszenie Integracji Humanistycznej PO-MOST, 2010
10. Drama w wychowaniu dzieci i młodzieży / B. Way. – Warszawa: Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, 1990
11. Techniki teatru improwizacji w programach szkoleniowych / K. Kopett. – Kraków : Oficyna Ekonomiczna. Oddział Polskich Wydawnictw Profesjonalnych, 2003